

mijmering

meerveldhoven

We gaan dit jaar met vakantie naar de Pyreneeën. Hoera! Dat heeft wat kruim gekost, mijn geliefde is niet van zijn honk te sláán, maar ook hij vond dat het er toch weer eens van moest komen. De wereld ligt immers aan onze voeten en is tot in het kleinste hoekje van oerwoud, woestijn en ijsbergen klaar om ons te ontvangen.

Die van mij houdt niet van vliegen; vanaf vier weken voor de vliegdatum brengt hij meer tijd door op de wc dan op de bank. Niet vliegen sluit een heleboel mogelijkheden tot 'de ervaring van je leven' uit. Wat betekent dat wij op verjaardagen en andere gezellige bijeenkomsten niet kunnen meepraten met onze vrienden en kennissen over de buitengewone ervaring die ze in al die uitheemse oorden opdeden, en sociaal dus een beetje geïsoleerd dreigen te raken. Maar eerlijk gezegd ben ik steeds minder ín voor verre reizen sinds ik tot me heb laten doordringen hoeveel mensen zich jaarlijks voor hun plezier door de lucht verplaatsen, wat voor ongelooflijke druk en drukte dat oplevert en hoe we de atmosfeer daarmee vervuilen. Bijna zeventig miljoen mensen vlogen vorig jaar van Schiphol op elkaar gepakt waar dan ook naar toe. We lijken wel gek! De trend is hoe verder hoe beter, maar ik voorspel dat het over tien jaar 'hoe dichterbij hoe fijner' wordt. Over tien jaar hebben we het niet meer over de all inclusive paradijzen of de buitenissigheden van de Itelmenen - een inheems volk van Kamtsjatka in het uiterste oosten van Rusland, waar we drie dagen bij kunnen verblijven en mogen meehelpen met het bereiden van vlees van zelf geschoten beren die daar nog vrij rondlopen - maar over natuurcamping het Wolfsven in Mierlo, waar we de eigenaardigheden van de gemiddelde Nederlander van nabij kunnen bestuderen.

'Een mens moet wát', zei Ons Lenie, de hulp van mijn oma.

Die nooit verder is geweest dan 't kapelletje van 'Onze lieve vrouwke' in Meerveldhoven.

Marjolijn Sengers, 13 mei 2018